

MYŠKA

a

medvěd

a jejich cesta za poznáním

Marie Fasorová

© PRESS

Myška a medvěd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie Fasorová

Myška a medvěd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MYŠKA
a
medvěd
a jejich cesta za poznáním

Marie Fasorová

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Marie Fasorová, 2025

Illustrations © Tereza Kaňkovská Kučerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-264-5870-8

ISBN e-knihy 978-80-264-5878-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Obsah

Úvod	7
O chamtivosti	15
O přátelství	21
O strachu	27
O nerozhodnosti	33
O odvaze	39
O předsudcích	47
O spolupráci	51
O pokušení	57
O laskavosti	65
O upřímnosti	69
Závěr	77

Tahle pohádková kniha je věnována všem dětem, co se jednou stanou dospělými, a všem dospělým, co se cítí být uvnitř stále dětmi...

Speciální poděkování patří Simoně Korábové za pomoc a podporu při tvorbě této knihy a Vojtěchovi H.

Marie

Úvod

Byl jednou jeden velký les a uprostřed něj bylo malé jezírko. Les byl tak velký a nekonečný jako samo nebe. Byl plný tajných zákoutí a tajemných zvuků, nádherných stromů, rostlin a vůní. Les, kde všechno, na co ses podíval, kypělo životem. Nejen zvířátka, ale i stromy, tráva a drobné kamínky na cestě.

K jezírku se scházela všechna zvířátka z celého dalekého kraje. Nechočila tam jen pít nebo se koupat, ale především si povídat. Povídat si o tom, co krásného za celý den zažila a co krásného je ještě čeká.

Býval to někdy takový hluk, jako když přijede pouť. Zvířátka malá, velká, chlupatá i opeřená to tu milovala. Nebyli sice všichni kamarádi, ale u jezírka byli tak šťastní, že na své spory mnozí zapomněli.

Bylo tu i pár zvířátek, která k jezírku přicházela každý den, dokonce ve stejný čas. Říkalo se jim Věrní. Měli zde už svá oblíbená místa. Nikdy se nestalo, aby přišli na jiné místo nebo v jiný čas. Nedej bůh, aby jim to místo obsadil někdo druhý! To pak bylo velké pozdvižení.

Tolik zvířátek u tak malého jezírka – co si budeme povídat, někdy tam byl docela zmatek. Občas to tam vypadalo jako na velkém tržišti, kde se všichni navzájem překřikují. Byl tam ale někdo, kdo se snažil dávat věcem řád. Byla to myška, která sem chodila den co den, vždy ve stejný čas. Byla pilná, rychlá a laskavá, a ačkoliv byla malinká, v lese měla velký vliv – hlídala, aby byl u jezírka pořádek, klid a pohoda. Pomáhal jí v tom zajíček, který jí rád poradil a občas

přinesl novinky od staletého smrku, který měl díky své výšce o všech zvířátkách přehled.

Myšku měli v lese rádi – byla milá, ochotná, pohotová a uměla zvířátka rozveselit. Starala se, aby byli všichni spokojení. Měla tu své oblíbence, na které se těšila a které ráda hýčkala. Ať už to byla sova, datel, nebo liška.

Když byla zima, voda zamrzla a celé jezírko vypadalo jako velké zrcadlo, vysekala myška se zajíčkem do ledu díru, aby mohla zvířátka pít a jezírko se necítilo osamoceně. Ve velmi chladných dnech rozdělali ohýnek z jehličí, aby se zvířátka zahřála, a myška potom u ohně vyprávěla příběhy ze svých cest do jiných dalekých krajů a lesů.

Povídala jim o tom, jaká jiná zvířátka ještě na světě existují a jak se několikrát málem chytila do pasti na voňavý sýr nebo oříšek. Myška se tomu vždy smála pod fousky, které jí trčely kolem zvědavého čumáčku. Někdy se smála i nahlas a říkala, že si lidé snad myslí, že je tak hloupá jako oni.

„Já – a umřít v nastražené pasti? Proto jsem se přece nenarodila,“ říkala občas myška.

Nikdy však neprozradila, jakým způsobem se dokáže z pastí vyprostit, a ještě si přitom odnést celou návnadu. To zůstávalo pro všechny záhadou. Každý příběh zakončila větou: „Příště vám prozradím, jak se mi to povedlo.“ Myška totiž milovala pozornost, a když ji poslouchala půlka lesa, připadala si jako královna. Největší úspěch slavily příběhy o tom, jak se myšku snaží velké lidské bytosti polapit – avšak pokaždé marně. To se pak převelice bavil celý les. Staletý smrk se dokonce smál tak moc, až z něj padaly šišky.

Když byla zima a spousta zvířátek zůstávala ukryta ve svých pelíšcích, pořád tu byli Věrní. Ti chodili stále – nejen proto, aby se mohli

napít, ale také proto, aby si popovídali nebo poslechli neuvěřitelné myščiny příběhy. Myška vždy kolem rozdělaného ohně nahřála šišky a položila je všem pod zadečky, aby jim nebyla zima a vydrželi poslouchat co nejdéle. Bylo to jediné místo široko daleko, kam nedosáhl zimní spánek.

A pak přišlo jaro. Kolem jezírka přibývalo zvířátek a myška se zajíčkem měli plné ruce práce s organizací a dohledem, aby všechno mělo svůj řád. Smrk naslouchal stížnostem a rozdával moudré rady. Každé další jaro přilákalo více a více nových zvířátek, a myška se zajíčkem se tak nezastavili.

Byl zrovna krásný jarní den a všechno omamně vonělo. Včelky a čmeláci vyráželi za sladkým nektarem z květů, ptáčky poletovali těsně nad hladinou jezírka, mravenečci se dohadovali, kdo z nich je tím nejpracovitějším v celém mraveništi. Sluneční paprsky se odrážely od vody tak silně, že světlo prozařovalo celý les.

Toho dne přišel k jezírku i medvěd. Někteří ho zdravili, někteří si ho nevšimli... Kolem jezírka se už shromáždilo tolik zvířátek, že nebylo téměř volné místo. Medvěd měl však velikou žízeň, tak se rozhodl procpat se dopředu.

„Hej, ty! No slyšíš, ty huňáci?!“ zakřičela myška. „Kam se cpeš? Tohle je místo pro moje Věrné. Mám v tom systém. Běž buď na kraj řady, nebo z druhé strany jezírka!“

Medvěd zpočátku ani nevěděl, kdo to na něj volá. Malé myšky si nevšimli.

„No ty, velké chlupatej! Slyšíš mě? Vidíš mě? Nedělej, že mě nevidíš!“ Myš vyskočila medvědovi za ucho a pokračovala: „Halóóó, já mluvím!“ zapištěla mu u ucha. „Podívej se, tady tomu velím já a ty předbíháš. Takhle by to nešlo, to se můžeš klidně vrátit tam, odkud jsi přišel.“

Medvěda to pobavilo. „No, já vylezl po zimě z nory, takže na tu mám teď půl roku zase čas, tam se určitě nevrátím. Mám jen žízeň, napiju se a zase půjdu. Nechci se tu zdržovat,“ hájil se medvěd.

„Jako nováček jsi pěkně drzý,“ durdila se myška.

„Ale já nejsem žádný nováček,“ bránil se medvěd. „Chodím sem už několik let, jen ty sis mě ještě nestačila všimnout.“

Myška se podivila. Tak velký medvěd, a ona že by ho neviděla? „Chceš mi snad říct, že jsem slepá? Co si vůbec o sobě myslíš? Že mi budeš lhát?“

„Ale já nelžu,“ odpověděl klidným a rozvážným hlasem medvěd.

„To mi chceš tvrdit, že sem chodíš každý rok?“ zeptala se nevěřičně myška.

„Ano, chodím,“ přikývl medvěd.

„Zvláštní...“ zamumlala myška a na chvíli se odmlčela. „Možná jsem byla opravdu slepá.“

„No víš, myško, ty ses tu vždycky hodně starala o své Věrné, takže sis mě neměla kdy všimnout. Já sem chodím jen na jaře a v létě. Na podzim už jsem zalezlý v brlohu. O tvých zimních příbězích jsem ale slyšel dost. Musí to být náramná obrodružství, jsi rychlá a stihneš toho mnoho za pár chvil,“ řekl medvěd.

Myška se najednou cítila trapně. Medvěd jí připadal zajímavý a styděla se, že si ho za celou dobu nevšimla. A tak pravila: „Ano, jsem rychlá, ale podívej, kolik věcí mi v mém rychlomyším tempu uniklo. Chodíš sem, znáš tohle místo, všichni zjevně znají i tebe, a dokonce víš o mých příbězích. A já tě tu nikdy neviděla. Přitom mám oči úplně zdravé.“

„To se někdy stává, myško, neboť z toho smutná. Jsi prostě někdy moc hrrr,“ uklidňoval ji medvěd.

„To možná jsem,“ přikývla myška, „ale medvědi jsou zase moc prrr.“

„To máš pravdu. Ale pamatuj si – naše oči nemohou vidět všechno. Vždyť máme ještě čich, sluch, hmat... a srdce. A o tom se říká, že vidí nejmíc,“ dodal medvěd moudře.

Myška byla zaskočená a zároveň fascinovaná medvědovou rozvážností a klidem. Chtěla se mu omluvit. Seskočila z jeho ramene dolů a zavolala: „Pojď sem, medvěde, tady je hezké místo. Můžeš si vyhřívát kožíšek na sluníčku, napít se nebo si namočit tlapky.“

Myška si v tu chvíli uvědomila svoji vlastní slepotu. V duchu si říkala: Ach jo, kolik asi zajímavých zvířátek ještě neznám.

„Hej, medvěde, něco mě napadlo. Až půjdou všichni večer spát, můžeš přijít a já ti budu vyprávět příběhy z cest.“

Medvěd byl překvapen. „Vždyť příběhy vyprávíš jen v zimě, ne?“

„Na tom nezáleží,“ odpověděla myška. „Zima nezima... dlužím ti je jako omluvu.“

Medvěd neodporoval. Byl rád, usmál se a řekl: „Dobře, tak já večer přijdu.“ A poté co se napil, pomalu zmizel mezi kapradím.

Když se setmělo, bylo slyšet jen houkání moudré sovy, která se se smrkem zrovna hádala o tom, co bylo dřív – jestli vejce, nebo slepice. Měsíček se odrážel na hladině jezírka a cvrčci vrzali své oblíbené písně v čele s žabím orchestrem, když vtom dorazil medvěd. A právě včas. „Ahoj, myško, tak jsem tady. Už jsem se nemohl dočkat,“ pozdravil medvěd.

Myška se pousmála, vyskočila mu na mohutné medvědí rameno a spustila. Vyprávěla příběhy z cest, snad všechny, které během zimy pověděla i ostatním. Povídala až do chvíle, kdy se nad loukami objevilo ranní slunce.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Myška a medvěd.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.